

Discriminació

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

Enmig de la boira s'estenia un camp amb tonalitats celestes, i res més. Damunt el seu fidel cavall, i mentre el sol es començava a pondre, Eldrich Fistborn es dirigia prest i decidit cap a les contrades de l'est, al territori de Ringbael, on havia de dur un missatge urgent. Les petjades de les peülles que quedaven gravades sobre l'herba humida marcaven el camí ja traçat. Un trajecte llarg i ple de penúries que estava arribant al seu últim capítol. A la fi, en la distància, Sir Eldrich podia divisar les primeres cases, il·luminades feblement per espelmes i llums d'oli. La boira es va intensificar de sobte quan el cavaller va travessar la invisible línia que separava els camps salvatges dels conreats. Un camí empedrat recorria zigzaguejant els vorals dels cultius. Eldrich va minorar el pas instintivament i va deixar que el so del galop omplís l'ambient. No hi havia ni una ànima a l'exterior. Les tènues llums del poble s'anaven apagant una a una. Els porticons de les finestres eren tancats amb pany i forrellat. I Fistborn, amb certa incredulitat als ulls per aquesta rebuda, només podia avançar. Davant seu s'estenia un imponent mur que separava la població en dos. Allà darrere, enmig de la opulència, es trobava el palau del rei Salmer, governant indiscutible de la contrada. El cavaller es va plantar enfront la gran porta d'accés, va baixar del cavall i, veient que ningú el venia a rebre, va cridar el següent:

Jo, Eldrich Fistborn, actuant com a representant del Regne de Malt, vinc a oferir la nostra ajuda sense cap mena de condició per defensar la vostra pàtria. Només demanem la oportunitat d'unir-nos en batalla per poder combatre el mal d'aquest món, per poder lluitar contra el nostre enemic comú. L'exèrcit de la Unió Roja s'està reunint mentre exclamo aquestes paraules, cal que deixem les nostres diferències enrere per poder tenir alguna oportunitat de victòria.

Eldrich va esperar uns minuts sense moure's, esperant alguna resposta. Però cap veu es va alçar. La porta seguia closa. Va tornar a insuflar d'aire els seus pulmons:

He fet un viatge molt llarg per portar aquesta oferta d'aliança. Sé que m'esteu sentint. I sé també que no som del tot humans i que aquest fet ens ha portat problemes en el passat. Estic autoritzat a fer totes les concessions que facin falta per arribar a un acord. Heu d'entendre que no ens podem permetre altre resultat. No si volem evitar la destrucció de les nostres llars. No si volem simplement sobreviure. Si us plau, respongueu.

I van respondre, però no amb paraules. Una fletxa d'acer va penetrar el crani de Sir Eldrich Fistborn, qui va caure fulminat sobre una bassa de fang. El cavall, esquitxat de llot i sang, va deixar anar un llarg renill

mentre fugia esperitat pel camí que acabava de recórrer, ara totalment sol.